

Der er ingen Grund til at antage — og naar man fornuftig overveier denne Sag kan man virkelig heller ikke antage — at der skulde være Noget i Veien for med den stærke Beredvillighed at yde de daværende Forpagtere den muligst meget store Fordel som de ad denne Vej vilde kunne opnå, og jeg tror heller ikke det ligger i Statskassens Interesse, naar den ikke med Beredvillighed vil indrømme dem dette. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa at Brugterne af hvad der saaledes er foretaget først meget sent komme Brugterne til Nytte. Erfaringen har lært at de Forbedringer der ere blevne indførte i den første Forpagtningsperiode af 10 Aar først meget sent have haaret Brugter og som Folge deraf maatte nødvendig Forpagternes Interesse opfordre dem til at drage den stærkt mulige Nytte af Østersøfiskeriet som de kunde i den Tid de vare i Besiddelse deraf. I den Rentakt som Regjeringen har formuleret, omtales der som det vil ses af Betænkningen Forbedringer som kunne antages at bidrage til at der for den følgende Forpagtnings Tid opnåes en forhøjet Afgift, og det skulde altsaa være afhængigt af et Skøn, hvorvidt Forpagterne skulde have Ret til denne forøgede Indtægt eller ikke. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, at det ikke kan blive Andet end et Skøn, hvorvidt de Foranstaltninger der af Forpagterne er truffene have haft Indflydelse paa Østersøfiskeriets Udvikling. De have ikke kunnet gjøre Andet end hvad Regjeringen og sagkundige Mænd have anbefalet dem, og de have derefter maattet afvente hvad Brugter disse Foranstaltninger i Fremtiden maatte bringe. Dette have de ogsaa gjort; de have gjort Indberetninger til Regjeringen om hvilke Foranstaltninger de have truffet til Østersøfiskeriets Forbedring, de have stillet sig til Disposition med Hensyn til om der maatte være yderligere Forbedringer at foretage og de have udtalt Forventning om at de saaledes havde opfyldt de Betingelser der vare stillede i Kontrakten. Jeg er nu ikke i Stand til at indse at Regjeringen i Løbet af 10 Aar kan modtage disse aarlige Indberetninger og kan have været Bidne til at Forpagterne troede at have opfyldt de Be-

tingelser der vare opstillede i § 10 uden der ved fuldstændig at have godkendt dette. Finantsministeren har ogsaa yderligere under Finantslovens 2den Behandling udtalt sin Anerkendelse af at Forpagterne virkelig havde gjort dette, thi naar den høitærede Minister taler om den betydelig forøgede Binding vi have faaet af dette Regale ved at de Raad ere fulgte som Prof. Eschricht har givet med Hensyn til Østersøfiskeriet er dette en fuldstændig Anerkendelse af hvad Forpagterne have gjort, idet Prof. Eschrichts Raad ikke ere blevne udførte af Andre end af Forpagterne. Der er ikke noget andet Menneske som har med Østersøfiskeriet at gjøre end netop Forpagterne, og har altsaa Prof. Eschrichts Raad haft til Folge at vi have opnået en forøget Indtægt af dette Regale, have Forpagterne Fortjenestenderaf derhelligt en fuldstændig Anerkendelse af at de have opfyldt Betingelserne i Kontraktens § 10. Denne Formodning havde Forpagterne ogsaa lige til den nye Forpagtningskontrakt som nu er gjældende, skulde afsluttes. Man kom da til Rådskabet om at det københavnske Fiskehandelselskab interesserede sig for at komme i Besiddelse af denne Forpagtning, og til samme Tid ser man at Regjeringen indtager et fra det tidligere modsat Standpunkt lige over for de tidligere Forpagtere. Den høitærede Finantsminister siger at han har stillet sig meget velvillig lige over for disse, og jeg hvierten har eller kunde falde paa at udtale nogen Tvivl om at Ministeren har handlet i god Tro; men jeg er virkelig ikke i Stand til at forstaa, hvorledes den høitærede Minister kan betragte sin Optræden imod Forpagterne som velvillig lige saa lidt som jeg er i Stand til at forstaa en Øtring af ham der falder under Finantslovens 2den Behandling i det samme Møde, hvort den Øtring falder som jeg for omtalte der findes i Tidenden Sp. 3040. Ministeren siger: „Jeg har haft en Øngstelse for at den — nemlig Forpagtningen — skulde gaa over til et udenlandsk Selskab, og denne Øngstelse blev vakt hos mig dels ved den Forfærdelse — kan jeg gjerne sige — som greb Befolkningen paa Stedet, da den skift at vide at der var Udset til noget Saadant, og dels osv.“ Det